

ΠΑΛΙΜΠΟΛΙΣ

Η επόμενη ατομική έκθεση του Δημήτρη Νεοκλέους «Παλίμπολις» όπως και ο ομώνυμος τίτλος ενός από τους πίνακες του, προσκαλεί τους θεατές να δουν με μια νέα ματιά πως μια πόλη μπορεί να εμφανίζεται παράλληλα με μια άλλη.

Από τα εμετικά και σε στυλ Ταραντίνο βίντεο, σε απλές, ταπεινές εγκαταστάσεις (installations) φωτεινών αντίσκηνων και υπνόσακων όπου ιστορίες ξεδιπλώνονται σε εντυπωσιακές εκτινάξεις χρώματος στον καμβά, σχεδόν με τρόπο εικονογραφικό. Η πόλις, ουτοπική ή όχι φαντάζει εδώ ως ένα είδος αντι-πόλης.

Όπως και με παλαιότερη δουλειά του Δημήτρη Νεοκλέους, αυτή η τελευταία, διαβλέπει μια αυθαιρεσία όπου σε μια μετα-νευρωτική και ληθαργική Κύπρο, μπορεί να μεγιστοποιεί και να μεγεθύνει στιγμές απολαυστικής καθημερινότητας.

Μας προσφέρει ένα είδος ουτοπικού τοπίου, ελεύθερου από καταπιέσεις και αποκτήματα, ένα τοπίο που μπορούμε να υιοθετήσουμε τώρα, για τους επόμενους κατοίκους.

Δημήτρης Νεοκλέους

Παλίμπολις

6-20 Μαΐου 2011

Εγκαίνια Παρασκευή 6 Μαΐου-21:00

Πολιτιστικό Κέντρο Βλαδίμηρος Καυκαρίδης - Κάτω Χώρος

Πολιτιστικό Κέντρο Βλαδίμηρος Καυκαρίδης • Οδός Βλαδίμηρου Καυκαρίδη 11-15 • Αγλαντζιά 2102

•Λευκωσία • Τηλ: 70008086, 99686209

Ώρες λειτουργίας από τις 10.00-13.00 / 18.00-21.00 Δευτέρα-Παρασκευή και τις ώρες των τακτικών παραστάσεων του Θεάτρου

web: <http://www.demetrisneokleous.com> • <mailto:dneokleous@cytanet.com.cy>

«ΠΑΛΙΜΠΟΛΙΣ»

Passing Sanctuaries in the Life of a Palimpolis

Η δουλειά του Δημήτρη Νεοκλέους, ποτέ δεν παύει να εκπλήσσει ευχάριστα τους θεατές της. Από τους τρόπους έκφρασης που επιλέγει- κόμικς και φωτογραφίες, λάδι στο καμβά- τις ζωντανές εγκαταστάσεις που δομεί, ως τα χιουμοριστικά του βίντεο που αγγίζουν το γκροτέσκο με μια φλέβα Πωλ Μακάρθου, ο καλλιτέχνης αδειάζει τον εαυτό του σε μια δημόσια έκκληση όπως στην «σκατολογική» μελέτη του 2001 στο χάπενινγκ «Κοπριά».

Στον Νεοκλέους, οποιοσδήποτε υπαινιγμός κάποιας «περιφερειακής» τέχνης απομακρύνεται τοποθετώντας την ενεργητικά στο προσκήνιο.

Το περιβάλλον, τα υλικά και οι συνθήκες της δουλειάς του αποτελούν μέσα για κινητοποίηση. Διαλέγει τα υλικά σαν να είναι δείκτες που εγκυμονούν κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά νοήματα που υπομονετικά περιμένουν την ενεργοποίηση από τους συμμετέχοντες πολίτες.

Ανάλαφρη και διασκεδαστική, πολύχρωμη και ρυθμική, εύκαμπτη εναλλασσόμενη και κινούμενη η δουλειά του Νεοκλέους, από το 2000 έχει σηματοδοτήσει μια καινούργια περιοχή στην καλλιτεχνική σκηνή της Κύπρου.

Συνιδρυτής του Πολιτιστικού Οργανισμού «Στοά Αισχύλου» και συνδιοργανωτής του διεθνούς καλλιτεχνικού δικτύου “Noise of Coincidence” ο Δημήτρης Νεοκλέους ανήκει στους zeitgeist του μισού της πρώτης δεκαετίας του 21^{ου} αιώνα, όταν οι καλλιτέχνες άρχισαν να διαφοροποιούν την λειτουργία και τον ρόλο των γκαλερί και των επιμελητών, παρεμβαίνοντας σε υπάρχοντες χώρους αλλά και δημιουργώντας καινούργιους με πρόθεση να προκαλέσουν συζήτηση, να διαφοροποιήσουν τη θέση τους δρώντας στο περιθώριο και να αποφύγουν να υπάρξουν σε κάποιο χειραγωγημένο πλαίσιο σχετιζόμενο με το «μοδάτο» mainstream καλλιτεχνικό ρεύμα.

Το 2002 ο μικρότερος εκθεσιακός χώρος στην Νέα Υόρκη, η 2.5 τετραγωνικών μέτρων “Wrong Gallery” με μια πολυτελή γυάλινη είσοδο καλωσόριζε τους επισκέπτες της με μια αγενή πινακίδα που έγραφε “Fuck off !We are closed”. Μη εμπορική και προσβάσιμη σε περαστικούς αγοραστές η “Wrong Gallery” βρίσκεται στην καρδιά των «άσπρων κύβων του Chelsea» που διακωμωδεί.

Ο Maurizio Cattelan από καλλιτέχνη-διασκεδαστή μετατράπηκε σε επιμελητή και γκαλερίστα. Δύο συντάκτες έγιναν επίσης επιμελητές, οι Massimiliano Gioni και Ali Subotnick, ανοίγοντας τον δρόμο για καινούργιες μεθόδους κριτικής του «mainstream» από τα μέσα αποφεύγοντας έτσι την περιθωριοποίηση.

Σε μια εποχή που η παγκοσμιοποίηση καταρρέει, η «Στοά Αισχύλου» συντηρεί το όραμα των καλλιτεχνών που γίνονται γκαλερίστες, φιλοξενώντας ντόπιους και διεθνείς καλλιτέχνες. Μια παλιά εμπορική στοά προωθεί μια μεταβαλλόμενη

μορφή καλλιτεχνικών συμβάντων που αναπτύσσονται σε μια εποχή ηθικής ,πολιτιστικής ,πνευματικής και οικονομικής ανασφάλειας.

Η δουλειά του Δημήτρη Νεοκλέους ασχολείται με το θέμα της έννοιας της μετακίνησης σε μια εποχή οικονομικής καταστροφής. Πως μπορεί η αναζήτηση εναλλακτικών διεξόδων να απελευθερώσει το εχθρικό πολιτικό περιβάλλον της Κύπρου; Οξύς στην κριτική του σε μια κοινωνική και υλική αυταρέσκεια, που καθορίζει την καθημερινή ζωή των ανθρώπων και συνεπώς την την μολύνει με απάθεια, δημιουργεί περαστικά ,εφήμερα «ιερά» αρχίζοντας από αυτά που κουβαλά ο καθένας μέσα του: τις ιστορίες μας ,πολιτικές και προσωπικές.

Χρονικά πίσω στο 2003 μια σειρά έργων από λαδομπογιά σε καμβά με τον τίτλο Worms –Σκουλήκια με ζωηρά χρώματα και αναγεννησιακή λεπτομέρεια ,προσομοιάζουν με ιπτάμενα μαγικά χαλιά που προσγειώνονται σε μια ακίνητη ,λευκή γκαλερί. Τον ίδιο χρόνο δημιουργεί το “Camouflage” μια εγκατάσταση από patchwork υφασμάτων που καλύπτουν κάτι που μοιάζει με τούνελ που χρησιμοποιώντας το σαν καταφύγιο, κάποιος μπορεί να δει τον έξω κόσμο και να προστατευτεί από αυτόν. Αυτή η συναρπαστική εγκατάσταση, αυτό-διαμορφώνεται και διαμορφώνει το περιβάλλον της και τον περιβάλλοντα χώρο .

Το 1970 ο Faith Ringgold ζωγράφισε σε υφάσματα εικόνες που εξιστορούν αφηγήσεις των καταπιεσμένων Αφρο-Αμερικανών με τρόπους που υφαίνουν ξεχασμένες ιστορίες στην υπάρχουσα κυρίαρχη ιστορία. Το κομμάτι της Tracey Emin’s 1990s piece, *Everyone I Have Ever Slept with 1963-1995*, γνωστό επίσης σαν, *The Tent*, αναπολεί και χαίρεται τις ιστορίες προσωπικών απολαύσεων και τρυφερών εναγκαλισμών. Μακριά από αυτό το πνεύμα τα αντίσκηνα του Δημήτρη Νεοκλέους παρά τους εκκεντρικούς τίτλους όπως *Car-tent(αντίσκηνο-αυτοκίνητο)*, ένα λαμπερό και ολοκληρωμένο «Αντίσκηνο του καιροσκόπου» *Opportunist’s Tent* ,μια θήκη βιολοντσέλου (*Passion Tent*) αντίσκηνο του πάθους, είναι λειτουργικά ,ξεχωριστά αλλά και κατά κάποιο τρόπο κοινότυπα. Μερικά αντίσκηνα είναι στολισμένα κάπως υπερβολικά : με δαντέλα και μουσελίνα, δείχνοντας την οικονομική διαστρωμάτωση που αναδεικνύεται στη ζωή μέσα από το αντίσκηνο.

Κινητά ,εφήμερα αντίσκηνα που μεταφέρονται στον ώμο σαν σακίδιο , μετατρέπονται σε μετακινούμενα καταφύγια που αλλάζουν μέγεθος ανάλογα με τις ανάγκες. Από το 2004, στη δουλειά του παρουσιάζει υπνόσακους- δημιουργώντας νέους τόπους και ιστορίες- σαν περιουσιακό στοιχείο για κινητοποίηση παρά σαν «απόκτημα» σε μια κλιμακούμενη έκτακτη οικονομική κατάσταση.

Η εγκατάσταση *The white jacket with red sleeping bag* (2009) ,υπονοεί ένα είδος μη-ανθρώπινης μορφής ,όπως ένας ταχυδακτυλουργός βγάζει τα κρυμμένα λευκά περιστέρια μέσα από ένα κόκκινο αιματώδες υλικό -ένας ομφάλιος λώρος συνδεδεμένος σε καινοτόμες στιγμές ζωής. Με ενδιαφέρον βλέπουμε τις τοποθεσίες να σηματοδοτούν αμόλυντους χώρους όπου η ελευθερία ενθαρρύνει την ανάπτυξη και όχι την σύγκρουση. Προσαρμοσμένοι σε κάθε κοινωνικό, συμφραζόμενο, κατάλληλο όπως εμείς βρίσκουμε περιεχόμενο, καλούμαστε να «ξεφορτώσουμε» το καταφύγιο μας.

Όπως και σε όλα τα έργα του Δημήτρη Νεοκλέους, διαβλέπει κάποιος μια αυθαιρεσία όπου σε μια μετά-νευρωτική –ληθαργική Κύπρο μπορεί να μεγεθύνει στιγμές απολαυστικής καθημερινότητας ,ουτοπικές ή όχι. Ένα είδος αστικής «αντι-πόλης» έτσι όπως προτείνει στη ζωγραφική σειρά έργων «Παλίμπολις»(2010).

Οι πίνακες αυτοί, καμωμένοι με ενδελεχή κόπο, μοιάζουν με εικονογράφηση η οποία αναβλύζει πλούσια χρώματα και αντικατοπτρίζει κατά ιδιαίτερο τρόπο τα δικά της υλικά και έννοιες. Τοιχογραφίες, ζωγραφική σε καμβά πλούσια σε κίνηση, χρώμα, λεπτομέρεια και πολλές μεταφορές. Για παράδειγμα, ο πίνακας «Η περίπολος» μας προσφέρει ανθρωπόμορφες φιγούρες που κινούνται από τους «αόρατους»μηχανισμούς της παραγωγής μιας πόλης, ενώ, από την άλλη, τα όντα αυτά υπερίπτανται με ευφορία από τα ύψη της αντί-πόλης.

Το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς του Δημήτρη Νεοκλέους που διαμορφώθηκε το 2010 περιστρέφεται γύρω από την ένταση μεταξύ του τι σημαίνει να μοιράζεσαι ιστορικά γεγονότα χωρίς να μένεις προσκολλημένος σε δυσάρεστες, κοινότυπες, συνηθισμένες αφηγήσεις. Τα φωτεινά αντίσκηνα και οι υπνόσακοι γίνονται χώροι όπου αφηγήσεις και ιστορίες ξεδιπλώνονται. Ένα ασφαλές καταφύγιο μακριά από το «σπίτι» σαν απόκτημα σε καθορισμένο χώρο, αλλά που αλλάζει και μετακινείται συνεχώς .

Ο Δημήτρης Νεοκλέους γι' αυτό τον λόγο προσφέρει ένα είδος ουτοπικού τοπίου ελεύθερου από καταπιέσεις και αποκτήματα ,ένα τοπίο όπου μπορούμε να υιοθετήσουμε τώρα για τους απογόνους κατοίκους. Οπουδήποτε η ελευθερία μετρά ,ζούμε, κι όπου ζούμε είμαστε ελεύθεροι.

Μαρία Πετρίδη

Συγγραφέας